

Dictamen en relació amb la consulta formulada per una Administració tributària relativa a l'adequació a la normativa de protecció de dades d'un requeriment de dades a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades una consulta formulada per una Administració tributària en relació amb l'adequació a la normativa de protecció de dades d'un requeriment de determinades dades a una administració pública en matèria d'habitatge.

Concretament, l'administració consultant exposa que ha identificat que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (d'ara endavant, Agència de l'Habitatge) disposa de determinada informació que revesteix interès tributari, en particular, les dades relatives a les Inspeccions Tècniques d'Edificis (ITE) que realitza i les cèdules d'habitabilitat que gestiona. En definitiva, l'Administració tributària planteja a aquesta Autoritat si seria adequat a la normativa de protecció de dades el requeriment perquè l'Agència de l'Habitatge comuniqui aquesta informació.

Analitzada la petició, que no s'acompanya de més informació, vista la normativa vigent aplicable i d'acord amb l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent:

I

(...)

II

L'Administració tributària planteja amb la seva consulta si s'adequa a la normativa de protecció de dades el requeriment de determinada informació a l'Agència de l'Habitatge de què disposa amb motiu de les seves competències. En concret planteja la comunicació periòdica de determinades dades que contenen els informes d'Inspecció tècnica d'edificis (ITE) que du a terme, així com determinada informació que consta a les cèdules d'habitabilitat que gestiona.

En l'annex que s'acompanya a la consulta, l'Administració tributària fa constar la informació la qual pretén sol·licitar a l'Agència de l'Habitatge. En particular, entre d'altres, exposa el següent:

- En relació amb els informes d'ITE, es pretén la comunicació d'informació relativa a les dades de localització de l'edifici (tipus de via, número, escala, municipi, província, codi postal), la referència cadastral i dades de propietat de l'edifici (règim jurídic (propietat horitzontal o propietat vertical) i CIF); dades generals de l'edifici (com ara, any de construcció, superfície de la parcel·la i de construcció, si correspon a un edifici unifamiliar o plurifamiliar, entitats existents per planta (habitatges, locals, pàrquing), descripció de l'edifici); informació detallada en relació amb l'estructura, l'envolupant, instal·lacions de l'edifici i les deficiències detectades; així com determinades dades del

darrer certificat emès (data de sol·licitud, codi de tràmit i d'expedient, data d'expedició i tipus de certificat i data de vigència).

- Quant a les cèdules d'habitabilitat, es pretén que la comunicació d'informació inclogui el número identificatiu de la cèdula d'habitabilitat (únicament cèdules vigents i caducades); estat de la cèdula (en tramitació, atorgada, revocada, denegada...); data de resolució de la cèdula, data de fi de vigència, data de registre de la sol·licitud; referència cadastral de l'habitatge; adreça (entre altres, tipus i nom de la via, número inicial i final de la via; bloc, escala, pis, porta, kilòmetre, polígon, illa, sector, parcel·la, coordenades Utmx i Utmy, municipi i el codi INE, província) i altres dades relatives a l'habitatge (com ara, superfície útil, tipus d'habitatge (unifamiliar o plurifamiliar), número total d'habitacions) i el llinar d'ocupació màxim de l'habitatge.

Aquesta informació seria subministrada amb caràcter anual, cada gener, a través d'un fitxer pla que es carregaria en els sistemes d'informació de l'Administració tributària.

Alhora, l'Administració tributària també planteja la possibilitat d'habilitar a les persones internes encarregades de dur a terme les valoracions per poder realitzar consultes individualitzades dels informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat complets (en format PDF) a través de l'accés directe a aquests documents mitjançant l'aplicatiu de l'Agència de l'Habitatge, o bé, a partir de l'elaboració d'un protocol per sol·licitar i obtenir l'informe en PDF relacionat amb cada cas que l'Administració tributària necessiti consultar, com per exemple, mitjançant una bústia de correu específica on adreçar les sol·licituds.

Segons s'exposa a la consulta, els documents complets dels informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat contenen informació que no s'ha pogut incloure en el fitxer pla que se subministraria anualment per l'Agència de l'Habitatge, però a partir de la informació que transmet amb la consulta, es desconeix exactament quin és el motiu que ho impossibilita o bé quina és la informació a què es fa referència que no pot ser inclosa.

Quant a la finalitat del tractament, si bé els termes en què es formula la consulta poden resultar confusos, es desprèn que l'objectiu és la gestió tributària. En aquest sentit, l'Administració tributària exposa que aquesta informació és rellevant i necessària *"[...] per tal de comprovar els valors autodeclarats pels contribuents en les compravendes o adquisicions d'immobles subjectes a l'impost de transmissions patrimonials, o a l'impost de successions i donacions o a qualsevol altre tribut o procediment on intervingui la determinació del valor real d'un immoble"*.

En particular, respecte del requeriment en fitxer pla de la informació que contenen els informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat (que es transmetran periòdicament), l'Administració tributària exposa que aquesta informació servirà amb finalitat de prospectiva, dirigida a obtenir dades tributàries per comprovar possibles incompliments tributaris.

I, en relació amb l'accés als informes complets (en format PDF), sembla que la finalitat és la comprovació de valors dels béns immobles, però només en casos puntuals en què en la tramitació d'un procediment o expedient concret no quedi clar l'estat d'un bé immoble a partir de les bases de dades cadastrals, o bé hi hagi discrepàncies entre diverses fonts. La consulta fa referència concreta a què els informes seran objecte de consultes puntuals especialment en els tràmits d'audiència, resolució de recursos o escrits d'al·legacions dels subjectes passius.

A més, es desprèn de la consulta que tota la informació es pretén destinar a millorar les prediccions i estudis de mercat anuals que elabora l'Administració tributària, i complementar la informació que ja disposa en el sistema d'informació sobre el mercat immobiliari a Catalunya (OMIC).

Pel que fa a la base jurídica del tractament, la consulta només fa referència al fet que el requeriment de dades a l'Agència de l'Habitatge troba empara en l'article 94 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i no requereix el consentiment dels interessats. També, per altra banda, argumenta que la comunicació de dades es trobaria avalada pel criteri jurisprudencial, entre altres, la STS de 28 de novembre de 2013 (recurs número 5692/2011).

L'Administració tributària exposa que les dades afectades són dades amb transcendència tributària, que no s'han de considerar dades personals atès que és informació relacionada directament amb el valor de l'habitatge, com és l'estat de l'edifici. I fonamenta la transcendència tributària d'aquesta informació a partir de la següent normativa:

- *Comprovació de valors: Article 57 de la Llei General Tributària, article 46 del text refós de la Llei de l'Impost de Transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i article 10 de la Llei 19/1991, de 6 de juny, de l'impost sobre el patrimoni.*
- *Comprovació del concepte d'actiu no productiu i determinació del seu valor: articles 4.1 c) i 7.2 e) de la Llei 6/2017, del 9 de maig, de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques.*
- *Comprovació de la correcta aplicació de beneficis fiscals: article 4 de la Llei 19/1991, de 6 de juny, de l'impost sobre el patrimoni.*

Per acabar, en el cas que la comunicació a què es refereix la consulta s'ajusti a la normativa de protecció de dades personals, es planteja si l'Agència de l'Habitatge hauria d'informar sobre aquesta comunicació a les persones afectades.

III

Situada la consulta en aquests termes, cal partir de la base que el Reglament (UE) 2016/679 del Parlament i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE (Reglament general de protecció de dades), d'ara endavant RGPD, preveu que les seves disposicions són d'aplicació als tractaments que es duguin a terme sobre qualsevol informació "*sobre una persona física identificada o identificable («el interesado»); se considerará persona física identificable toda persona cuya identidad pueda determinarse, directa o indirectamente, en particular mediante un identificador, como por ejemplo un nombre, un número de identificación, datos de localización, un identificador en línea o uno o varios elementos propios de la identidad física, fisiológica, genética, psíquica, económica, cultural o social de dicha persona*" (arts. 2.1 i 4.1).

L'article 8 del Decret 67/2015, de 5 de maig, per al foment del deure de conservació, manteniment i rehabilitació dels edificis d'habitatges, mitjançant les inspeccions tècniques i el llibre de l'edifici, regula els informes de la inspecció tècnica i el seu contingut, el qual ha de consistir en la identificació de l'edifici, la identificació del personal tècnic, les característiques

generals de l'edifici, l'estat de conservació (apartat tercer) i la resta d'informació a què fa referència l'apartat quart d'aquest article.

I, quant a les cèdules d'habitabilitat, l'article 12 del Decret 141/2012, de 30 d'octubre, pel qual es regulen les condicions mínimes d'habitabilitat dels habitatges i la cèdula d'habitabilitat estableix que ha de contenir, com a mínim, les dades identificadores de l'adreça i ubicació de l'habitatge, la superfície útil de l'habitatge i de les habitacions, les estances i els espais que componen l'habitatge, el llistat màxim d'ocupació i la identificació i titulació de la persona tècnica que certifica l'habitabilitat.

A més de la informació a què ens acabem de referir, d'acord amb el que consta a la consulta tramesa, entre les dades que es pretenen requerir a l'Agència de l'Habitatge també hi consta altra informació relativa a la propietat de l'edifici, com ara el règim jurídic (propietat horitzontal o propietat vertical) i el CIF, entre d'altres.

D'entrada, s'adverteix que la gran majoria d'informació fa referència a dades estrictament tècniques de l'edifici (en el cas dels informes d'ITE) o del propi habitatge (cèdula d'habitabilitat). No obstant això, d'acord amb el que s'analitzarà a continuació, sembla clar que la informació pot afectar tant persones jurídiques com a persones físiques.

Quant a les persones jurídiques, cal tenir en compte que sobre la base del que preveuen els articles 2.1 i 4.1 de l'RGPD, en relació amb el que estableix el considerant 14, la normativa de protecció de dades no resulta d'aplicació. Per aquest motiu, aquest dictamen només se centrarà en els supòsits que estiguin afectades persones físiques.

Quant a les persones físiques, cal tenir en compte que el considerant 26 de l'RGPD estableix que per determinar si una persona física és identificable cal tenir en compte tots els mitjans que raonablement pot utilitzar el responsable del tractament o qualsevol altra persona per identificar directament o indirectament la persona física, com per exemple la singularització. Per determinar si hi ha una probabilitat raonable que es facin servir mitjans per identificar una persona física, cal considerar-ne tots els factors objectius, com els costos i el temps necessaris per a la identificació, tenint en compte tant la tecnologia disponible en el moment del tractament com els avenços tecnològics.

En el cas de la consulta, atesos els mitjans que té a disposició l'Administració tributària, sembla clar que existeix una probabilitat més que raonable perquè a partir de la informació que es pretén requerir a l'Agència de l'Habitatge pugui arribar a identificar a una persona física. A banda de la informació relativa al CIF de la persona propietària de l'edifici, que pot permetre identificar-la directament, també hi consta altra informació que, sense afectar directament una persona física, sí que permetria a l'Administració tributària identificar-la, com ara, les dades relatives a la localització de l'edifici unifamiliar quan es tracta de la cèdula d'habitabilitat, o pot oferir informació sobre l'estat i el valor dels habitatges de les persones físiques propietàries d'un habitatge ubicat en un edifici en règim de propietat horitzontal.

De fet, que aquesta informació pot afectar persones físiques es desprèn de la mateixa finalitat que s'exposa a la consulta, això és, disposar d'aquesta informació per comprovar possibles incompliments tributaris.

En conseqüència, si la informació a la qual es pretén accedir es pot relacionar amb una persona física identificada o identificable, la comunicació d'aquestes dades personals ha d'estar sotmesa als principis i garanties de la normativa de protecció de dades (RGPD, Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD) i altra normativa aplicable).

IV

L'article 4.2) de l'RGPD considera com a tractament de dades personals "*cualquier operación o conjunto de operaciones realizadas sobre datos personales o conjuntos de datos personales, ya sea por procedimientos automatizados o no, como la recogida, registro, organización, estructuración, conservación, adaptación o modificación, extracción, consulta, utilización, comunicación por transmisión, difusión o cualquier otra forma de habilitación de acceso, cotejo o interconexión, limitación, supresión o destrucción*".

En conseqüència, la comunicació de dades per part de l'Agència de l'Habitatge que planteja la consulta, quan afecti dades de persones físiques, és un tractament de dades personals.

A tal efecte, l'RGPD disposa que tot tractament de dades personals ha de ser lícit, lleial i transparent en relació amb l'interessat (article 5.1.a)) i, en aquest sentit, estableix un sistema de legitimació del tractament de dades que es fonamenta en la necessitat que concorri alguna de les bases jurídiques establertes al seu article 6.1.

Segons disposa l'article 6.1 de l'RGPD:

"1. El tratamiento solo será lícito si se cumple al menos una de las siguientes condiciones:

a) el interesado dio su consentimiento para el tratamiento de sus datos personales para uno o varios fines específicos;

b) el tratamiento es necesario para la ejecución de un contrato en el que el interesado es parte o para la aplicación a petición de este de medidas precontractuales;

c) el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento;

d) el tratamiento es necesario para proteger intereses vitales del interesado o de otra persona física;

e) el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una misión realizada en interés público o en el ejercicio de poderes públicos conferidos al responsable del tratamiento;

f) el tratamiento es necesario para la satisfacción de intereses legítimos perseguidos por el responsable del tratamiento o por un tercero, siempre que sobre dichos intereses no prevalezcan los intereses o los derechos y libertades fundamentales del interesado que requieran la protección de datos personales, en particular cuando el interesado sea un niño.

Lo dispuesto en la letra f) del párrafo primero no será de aplicación al tratamiento realizado por las autoridades públicas en el ejercicio de sus funciones.”

D'acord amb el que s'exposa a la consulta, la finalitat del tractament de la informació que es pretén requerir a l'Agència de l'Habitatge és la de gestió tributària i la millora de les prediccions i estudis de mercat anuals que elabora l'Administració tributària complementant la informació ja disponible en el sistema d'informació sobre el mercat immobiliària a Catalunya (OMIC).

Quant a la finalitat de gestió tributària, s'adverteix que en la consulta no es fa referència expressa a quina és la base jurídica de les enumerades a l'article 6.1 de l'RGPD que empararia el requeriment d'informació a l'Agència de l'Habitatge, més enllà de fer referència a l'article 94 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i d'exposar els arguments pels quals considera que la informació té transcendència tributària.

Ara bé, sí que es fa referència en la consulta al fet que les dades que facilitaria l'Agència de l'Habitatge “[...] s'incorporaran a l'activitat de tractament per finalitats tributàries [...]”.

De l'anàlisi del que consta al registre d'activitats de tractament de l'Administració tributària, el tractament amb finalitats tributàries es du a terme en el compliment d'una obligació legal aplicable al responsable del tractament (art. 6.1.c) de l'RGPD) sobre la base de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, Llei 17/2017, de l'1 d'agost, del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat i les lleis de creació dels tributs cedits i propis de la Generalitat de Catalunya.

No obstant això, cal tenir en compte que atès que es tracta no de l'exercici d'una obligació pel responsable sinó de l'exercici d'una potestat (potestat tributària) el tractament amb finalitats tributàries més aviat s'ha de fonamentar sobre la base de l'exercici de poders públics conferits al responsable del tractament (art. 6.1.e) de l'RGPD).

En qualsevol cas, respecte d'aquestes bases, cal tenir en compte el que preveu l'article 6.3 de l'RGPD:

“3. La base del tratamiento indicado en el apartado 1, letras c) y e), deberá ser establecida por:

- a) el Derecho de la Unión, o*
- b) el Derecho de los Estados miembros que se aplique al responsable del tratamiento.*

[...]”

I, per altra banda, la previsió de l'article 8 de l'LOPDGDD:

“1. El tratamiento de datos personales solo podrá considerarse fundado en el cumplimiento de una obligación legal exigible al responsable, en los términos previstos en el artículo 6.1.c) del Reglamento (UE) 2016/679, cuando así lo prevea una norma de Derecho de la Unión Europea o una norma con rango de ley, que podrá determinar las condiciones generales del tratamiento y los tipos de datos objeto del mismo así como las cesiones que procedan como consecuencia del cumplimiento de la obligación legal. Dicha norma podrá igualmente

imponer condiciones especiales al tratamiento, tales como la adopción de medidas adicionales de seguridad u otras establecidas en el capítulo IV del Reglamento (UE) 2016/679.

2. El tratamiento de datos personales solo podrá considerarse fundado en el cumplimiento de una misión realizada en interés público o en el ejercicio de poderes públicos conferidos al responsable, en los términos previstos en el artículo 6.1 e) del Reglamento (UE) 2016/679, cuando derive de una competencia atribuida por una norma con rango de ley”.

D'acord amb aquestes previsions, la licitud del tractament basada en l'article 6.1.c) i e) de l'RGPD requereix que estigui fonamentada en una norma amb rang de llei.

Tal com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors (dictàmens CNS 41/2019, CNS 55/2018, CNS 2/2018, CNS 50/2017, entre d'altres, disponibles al web www.apdcat.gencat.cat), la legislació tributària imposa un deure general de col·laboració amb l'Administració tributària, als efectes, amb l'abast, i per als objectius previstos en aquesta legislació (art. 93 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària).

En el cas que ens ocupa, l'anàlisi s'ha de dur a terme des de la perspectiva de l'article 94 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (d'ara endavant, LGT), el qual preveu el règim de les autoritats sotmeses al deure d'informació.

L'article 94 de l'LGT preveu el següent:

*“1. Las autoridades, cualquiera que sea su naturaleza, los titulares de los órganos del Estado, de las comunidades autónomas y de las entidades locales; los organismos autónomos y las entidades públicas empresariales; las cámaras y corporaciones, colegios y asociaciones profesionales; las mutualidades de previsión social; las demás entidades públicas, incluidas las gestoras de la Seguridad Social y quienes, en general, ejerzan funciones públicas, estarán obligados a suministrar a la Administración tributaria cuantos datos, informes y antecedentes con trascendencia tributaria recabe ésta **mediante disposiciones de carácter general o a través de requerimientos concretos**, y a prestarle, a ella y a sus agentes, apoyo, concurso, auxilio y protección para el ejercicio de sus funciones.*

[...]

Los órganos de la Administración tributaria podrán utilizar la información subministrada para la regularización de la situación tributaria de los obligados en el curso del procedimiento de comprobación o de inspección, sin que sea necesario efectuar el requerimiento al que se refiere el apartado 3 del artículo anterior.

5. La cesión de datos de carácter personal que se deba efectuar a la Administración tributaria conforme a lo dispuesto en el artículo anterior, en los apartados anteriores de este artículo o en otra norma de rango legal, no requerirá el consentimiento del afectado. En este ámbito no será de aplicación lo dispuesto en el apartado 1 del artículo 21 de la Ley Orgánica 15/1999, de 13 de diciembre, de Protección de Datos de Carácter Personal.”

El deure d'informació i de col·laboració de les autoritats a què fa referència aquest article se circumscriu, en qualsevol cas, en primer lloc, a aquelles dades i informacions que puguin tenir *"transcendència tributària"*.

Quant a la *"transcendència tributària"*, concepte jurídic indeterminat, resulta molt il·lustrativa la Sentència del Tribunal Suprem de 16 de març de 2022 (RJ 2022\1523), la qual estableix:

"Ciertamente la trascendencia tributaria constituye un concepto jurídico indeterminado que es necesario despejar en cada caso. Como primer presupuesto ha de exigirse que la información sirva o tenga eficacia en la aplicación de los tributos, considerándose suficiente por la jurisprudencia que dicha utilidad sea potencial, indirecta o hipotética. La jurisprudencia desde antiguo ha definido el concepto, sentencias de 21 de junio de 2012 (RJ 2012, 7488) (rec. cas. 236/2010) y de 3 de noviembre de 2011 (RJ 2012, 1842) (rec. cas. 2117/2009) que se remiten a la anterior de 12 de noviembre de 2003 (RJ 2003, 8895) (rec. cas. 1320/2002[sic]) como "la cualidad de aquellos hechos o actos que pueden ser útiles a la Administración para averiguar si ciertas personas cumplen o no con la obligación establecida en el artículo 31 de la Constitución de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos de acuerdo con su capacidad económica, y poder, en caso contrario, actuar en consecuencia. Y esta utilidad puede ser directa (cuando la información solicitada se refiere a hechos imponibles, o sea, a actividades, titularidades, actos o hechos a los que la ley anuda el gravamen) o indirecta (cuando la información solicitada se refiere solo a datos colaterales, que pueden servir de indicio a la Administración para buscar después hechos imponibles presuntamente no declarados o, sencillamente, para guiar después la labor inspectora que, no se olvida, no puede alcanzar absolutamente a todos los sujetos pasivos, por ser ello materialmente imposible- hacia ciertas y determinadas personas (en el mismo sentido, sentencia de 14 de marzo de 2007 (RJ 2007, 3090) rec. casa. 1320/2002)".

... En definitiva, lo que interesa, lo que ha de exigirse a la Administración, es que se trate de datos que en sí mismos contengan una trascendencia tributaria potencial (así, sentencias del Tribunal Supremo de 6 de febrero de 2007 (RJ 2007, 860) y 19 de febrero de 2007 (RJ 2007, 920)), lo que podrá ocurrir siempre y cuando se trate de datos económicos, patrimoniales, no personales (en cuanto a éstos la cuestión está excluida); y, por otra parte, que su petición no esté vedada por una norma legal que impida la entrega del dato o datos solicitados. Si luego cada uno de los datos va a producir o no una actuación concreta de aplicación de los tributos no atañe propiamente a la esfera de la información, sino a la gestión tributaria en su más amplio sentido. [...] (STS 3ª - 22/04/2015- (RJ 2015, 1545) 4495/2012 - EDJ 2015/69622)".

En altres termes, té transcendència tributària aquella informació requerida per l'administració tributària el coneixement de la qual li resulti necessari per esbrinar si els subjectes passius estan o no al corrent de les seves obligacions tributàries (STS de 12 de novembre de 2003, entre d'altres), i també aquella informació que la hisenda consideri que pot servir o tenir eficàcia en l'aplicació dels tributs (STS de 7 de juny de 2003, entre d'altres), és a dir, no només la necessària per establir la relació tributària, sinó qualsevol informació que porti a l'aplicació efectiva dels tributs.

D'acord amb el que s'exposa la consulta, la transcendència tributària potencial d'aquesta informació ve determinada per la normativa tributària següent:

- Comprovació de valors (art. 57 de l'LGT, art. 46 del Reial decret legislatiu 1/1993, de 24 de setembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i art. 10 de la Llei 19/1991, de 6 de juny, de l'Impost sobre el Patrimoni),
- Comprovació del concepte d'actiu no productiu i determinació del seu valor (art. 4.1.c) i 7.2.e) de la Llei 6/2017, del 9 de maig, de l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques).
- Comprovació de la correcta aplicació de beneficis fiscals (art. 4 de la Llei 19/1991, de 6 de juny de l'impost sobre el patrimoni).

L'article 57 de l'LGT preveu el règim general de la comprovació de valors, el qual estableix que el que el valor de les rendes, productes, béns i altres elements determinants de l'obligació tributària pot ser comprovat per l'Administració tributària a través dels mitjans següents:

[...]

a) Capitalización o imputación de rendimientos al porcentaje que la ley de cada tributo señale.

b) Estimación por referencia a los valores que figuren en los registros oficiales de carácter fiscal.

Dicha estimación por referencia podrá consistir en la aplicación de los coeficientes multiplicadores que se determinen y publiquen por la Administración tributaria competente, en los términos que se establezcan reglamentariamente, a los valores que figuren en el registro oficial de carácter fiscal que se tome como referencia a efectos de la valoración de cada tipo de bienes. Tratándose de bienes inmuebles, el registro oficial de carácter fiscal que se tomará como referencia a efectos de determinar los coeficientes multiplicadores para la valoración de dichos bienes será el Catastro Inmobiliario.

c) Precios medios en el mercado.

d) Cotizaciones en mercados nacionales y extranjeros.

e) Dictamen de peritos de la Administración.

f) Valor asignado a los bienes en las pólizas de contratos de seguros.

g) Valor asignado para la tasación de las fincas hipotecadas en cumplimiento de lo previsto en la legislación hipotecaria.

h) Precio o valor declarado correspondiente a otras transmisiones del mismo bien, teniendo en cuenta las circunstancias de éstas, realizadas dentro del plazo que reglamentariamente se establezca.

i) Cualquier otro medio que se determine en la ley propia de cada tributo.

2. La tasación pericial contradictoria podrá utilizarse para confirmar o corregir en cada caso las valoraciones resultantes de la aplicación de los medios del apartado 1 de este artículo.

3. Las normas de cada tributo regularán la aplicación de los medios de comprobación señalados en el apartado 1 de este artículo.

4. La comprobación de valores deberá ser realizada por la Administración tributaria a través del procedimiento previsto en los artículos 134 y 135 de esta ley, cuando dicha comprobación sea el único objeto del procedimiento, o cuando se sustancie en el curso de otro procedimiento de los regulados en el título III, como una actuación concreta del mismo, y en todo caso será aplicable lo dispuesto en dichos artículos salvo el apartado 1 del artículo 134 de esta ley.”

L'Administració tributària exposa en la consulta que la informació que es pretén requerir a l'Agència de l'Habitatge pot servir per comprovar els valors autodeclarats pels contribuents en les compravendes o adquisicions d'immobles subjectes a l'impost de transmissions patrimonials, a l'impost de successions i donacions, així com qualsevol altre tribut o procediment on intervingui la determinació del valor real d'un immoble. És evident que la informació que es pretén recollir pot tenir rellevància per determinar el valor real dels béns afectats per la imposició d'algun tribut, com poden ser l'import de patrimoni, l'impost de transmissions patrimonials o l'impost sobre els actius no productius de les persones jurídiques.

A tall d'exemple, l'article 46 del Reial Decret Legislatiu 1/1993, de 24 de setembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de l'Impost sobre Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats, reconeix la potestat de l'administració tributària per comprovar els valors dels béns.

Així doncs, de l'anàlisi de la normativa que acabem d'exposar, en relació amb la informació que es transmet amb la consulta, es pot considerar que la informació a què pretén accedir l'Administració tributària en relació amb les dades relatives als edificis i als habitatges és informació la qual pot tenir transcendència tributària en aquells casos en què l'estat dels béns immobles tinguin rellevància per determinar si determinades subjectes passius compleixen o no degudament amb l'obligació de contribuir al sosteniment de les despeses públiques.

V

A banda de la necessària transcendència tributària és necessari complir amb la resta de requisits que preveu l'article 94 de l'LGT.

L'article 94 de l'LGT també estableix que la recaptació de la informació, a més del fet que hagi de tenir transcendència tributària, es dugui a terme sobre la base d'una disposició de caràcter general o a través de requeriments concrets.

En relació amb aquesta qüestió, cal tenir en compte la jurisprudència del Tribunal Suprem, a destacar, la Sentència de 13 de novembre de 2014 (RJ 2014\5920), la qual estableix el següent:

“los requerimientos de información a terceros de carácter tributario pueden efectuarse [...] mediante suministro de la información, o a requerimiento individualizado, lo que supone captación de la información. La Ley no establece ninguna preferencia ni límites cuantitativos entre uno y otro sistema. Pero parece claro que el suministro de información tributaria debe estar expresamente establecido por una norma reglamentaria que establezca la forma y plazos de presentación (arts. 29.3 y 93.2 de la actual Ley General Tributaria). A este respecto el Reglamento de Actuaciones y Procedimientos de Gestión e Inspección Tributaria, aprobado por Real Decreto 1065/2007, de 27 de julio (RCL 2007, 1658), ha desarrollado estas previsiones reglamentarias respecto de las obligaciones que ha considerado convenientes.

Pero la normativa tributaria ha establecido el suministro sólo en determinados casos, mientras que en todos los demás ha dejado que la Administración Tributaria pueda utilizar el sistema de requerimiento individualizado cuando se cumplan los requisitos establecidos, como es el de la trascendencia tributaria.

Respecto a la obtención de información por captación, se pueden a su vez distinguir dos grupos:

a) Aquellos requerimientos de información a terceros en los que se solicita información concreta respecto de una operación o respecto de un concreto obligado tributario. Es la petición más habitual y suele realizarse por los actuarios en el curso de un procedimiento inspector respecto de un obligado tributario.

b) Aquellos requerimientos de información a terceros en los que se solicita información con vistas a la detección de actividades u operaciones fraudulentas o para actividades de inspección o recaudación. Por su naturaleza se trata de requerimientos efectuados con carácter previo a un procedimiento, dado que precisamente persiguen detectar bolsas de fraude y operaciones de elusión fiscal. Por ello y dada su naturaleza, no se refieren a operaciones concretas, sino a colectivos de personas u operaciones. [...]

Es preciso destacar que cabe realizar requerimientos al margen de un procedimiento inspector o recaudatorio. Actualmente eso se encuentra incluso expresamente reconocido en el artículo 30.3 del Real Decreto 1065/2007, de 27 de julio, que aprobó el Reglamento General de Actuaciones y Procedimientos de Gestión e Inspección Tributaria, precepto que establece que “Los requerimientos individualizados de obtención de información respecto de terceros podrán realizarse en el curso de un procedimiento de aplicación de los tributos o ser independientes de este.”

I, també, la Sentència del Tribunal Suprem de 23 d'octubre de 2014 (RJ 2014/5389), la qual estableix que:

“los requerimientos de información han de estar motivados; han de cumplir con la previsión de individualización que el tipo de información reclamada exige, debiendo concurrir una justificación específica y suficiente que los fundamente [sentencias de 12 de noviembre de 2003 (RJ 2003, 8895) (casación 4783/98, FJ 4º), 12 de marzo de 2009 (RJ 2009, 1692) (casación 4549/04, FJ 3º), 14 de noviembre de 2011 (RJ 2012, 2187) (casación 5782/09, FJ 4º), 7 de febrero de 2014 (RJ 2014, 747) (casación 5688/11, FJ 3º) y 17 de marzo de 2014 (RJ 2004, 2119) (casación 5149/10, FJ 3º)].

Cal tenir en compte que l'Administració tributària exposa que pretén requerir a l'Agència de l'Habitatge, per una banda, amb caràcter periòdic, informació relativa als informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat i, per altra banda, també preveu la possibilitat que el seu personal valorador pugui consultar de manera puntual els informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat complets.

En relació amb el requeriment o comunicació periòdica de determinada informació que consta als informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat, estariem davant el cas de subministrament d'informació que ha d'estar prevista en una disposició de caràcter general d'acord amb el que estableix la jurisprudència que acabem d'analitzar. No obstant això, en el cas que ens ocupa no consta aquesta previsió en una disposició de caràcter general.

En aquest sentit, resulta d'interès recollir la doctrina establerta a la STS de 13 de novembre de 2018 (rec. 620/2017):

“Su debido estudio aconseja comenzar realizando unas consideraciones generales sobre cuáles son los rasgos básicos de la actuación administrativa investigadora en materia tributaria.

La primera consiste en destacar que el fin último y principal de esa actividad investigadora es constatar de manera eficaz el cumplimiento de la obligación de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos que a todos impone el artículo 31 de la Constitución (CE (RCL 1978, 2836)); y que su importancia es capital para que sea una realidad el modelo de Estado social proclamado en el artículo 1, pues sólo con aquel cumplimiento pueden ser alcanzados los objetivos de política social y económica en los que los artículos 39 y siguientes de nuestra Norma Fundamental viene a concretar el contenido de su inicial cláusula de Estado social.

La segunda impone diferenciar las dos clases de investigación que resultan necesarias para que la referida actividad indagatoria alcance la meta de eficacia que el artículo 103 CE proclama como uno de los principios que deben presidir la actuación de la Administración pública.

A este respecto, ha de señalarse que resulta precisa una primera actividad de constatación de posibles incumplimientos individuales, que debe ser desarrollada cuando consten indicios sobre los mismos que deriven de la información que posea la Administración tributaria.

Y también es imprescindible una tarea de prospección dirigida a obtener datos que, pese a no haber aflorado en las vías ordinarias de información que posee la Administración tributaria, sean relevantes para comprobar incumplimientos tributarios que efectivamente puedan haberse producido.

La tercera reclama resaltar que ambas clases de investigación habrán de seguir unas pautas objetivas en cuanto a su realización, para hacer efectivo en esta materia de investigación tributaria el postulado de interdicción de la arbitrariedad de los poderes públicos que contiene el artículo 9.3 CE.

La cuarta estriba en señalar que esas pautas objetivas son diferentes según la clase de información de cuya obtención se trate, lo que traduce en la distinción,

*jurisprudencialmente establecida con apoyo en lo establecido en los artículos 94 y 95 LGT (RCL 2003, 2945) 2003, de estas dos modalidades: una información por suministro, que **opera según las previsiones reglamentariamente establecidas** en cuanto a sus formas y plazos; y una información por captación, en la que rige su motivación singularizada en orden a expresar las circunstancias y hechos que la justifican, así como su individualización subjetiva y su concreción objetiva.*

*Debiéndose añadir que estas dos modalidades de información, con sus diferentes pautas para la objetivación de su inicio y práctica, encarnarán, en principio, los dos distintos instrumentos de investigación dirigidos a esas dos tareas de prospección y constatación que antes se han señalado; dicho de otro modo, **la información por suministro es el medio natural para las tareas de prospección**, mientras que la información por captación es el cauce ordinario para constatar los indicios de posibles incumplimientos que hayan llegado a la Administración tributaria.”*

Per aquest motiu, cal concloure que el requeriment d'informació a l'Agència de l'Habitatge perquè comuniqui de manera periòdica de determinada informació dels informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat de totes els edificis dels quals l'Agència d'Habitatge disposi informació, encara que pugui tenir transcendència tributària, no tindria base jurídica des del punt de vista de la normativa de protecció de dades, atès que no consta que aquest estigui previst en una disposició de caràcter general tal com exigeix l'article 94 LGT.

Quant a l'altra possibilitat que planteja l'Administració tributària en relació amb el fet que les persones encarregades de dur a terme les valoracions puguin dur a terme consultes puntuals dels informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat completes, en aquest cas, d'acord amb el que s'ha analitzat, i prenent en consideració la informació que s'exposa en la consulta, es tractaria d'un requeriment individualitzat de la informació.

En aquest cas, des del punt de vista de la normativa de protecció de dades, sembla que aquests requeriments individuals de la informació sí poden trobar empara o base jurídica, en relació amb l'article 6.1.c) i e) de l'RGPD, en l'article 94 de l'LTC.

VI

D'acord amb el que s'ha exposat, el requeriment individualitzat que proposa la consulta en relació amb les consultes puntuals per part de les persones encarregades de realitzar les comprovacions de les valoracions en l'Administració tributària puguin dur a terme sobre els informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat completes pot estar emparat, sobre la base de l'article 6.1.e) de l'RGPD, en relació amb les previsions de l'article 94 de l'LGT.

Ara bé, convé fer incís en els dos mecanismes d'accés o comunicació a què fa referència la consulta.

L'Administració tributària planteja la possibilitat que la consulta puntual es dugui a terme a través de l'accés directe a aquests documents mitjançant l'aplicatiu de l'Agència de l'Habitatge, o bé, a partir de l'elaboració d'un protocol per sol·licitar i obtenir la documentació en cada cas concret, com per exemple, mitjançant una bústia de correu específica on adreçar les sol·licituds.

D'entrada, des del punt de vista del principi de minimització de dades (art. 5.1.c) de l'RGPD), pel qual les dades han de ser les adequades, pertinents i limitades al que és necessari en relació amb les finalitats per les quals es tracten, no sembla que l'opció que proposa la consulta d'habilitar l'accés al seu personal valorador a l'aplicatiu de l'Agència de l'Habitatge sigui el mecanisme més adequat.

Val a dir que encara que des del punt de vista de la seguretat de les dades personals (art. 32 de l'RGPD) s'apliquin mesures tècniques i organitzatives per garantir un nivell de seguretat adequat al risc del tractament, com es desprèn de la consulta, a través del control d'accés i el registre d'accessos, cal tenir en compte el principi de minimització de dades.

A aquest efecte, cal tenir en compte a les *Directrius 4/2019 relatives a l'article 25 Protecció de dades des del disseny i per defecte* del Comitè Europeu de Protecció de Dades (CEPD) (https://edpb.europa.eu/system/files/2021-04/edpb_guidelines_201904_dataprotection_by_design_and_by_default_v2.0_es.pdf).

En particular, les Directrius desenvolupen, en l'apartat 76, els elements essencials des del disseny i per defecte en relació amb la minimització de dades:

- “-Evitación de datos: Se evitará todo tratamiento de datos personales cuando ello sea posible para cumplir la finalidad pertinente. • Limitación: Se limitará la cantidad de datos personales recogidos a lo estrictamente necesario para el fin previsto.*
- Limitación de acceso: Se configurará el tratamiento de datos de manera que se minimice el número de personas que necesiten acceder a datos personales para desempeñar sus funciones, y se limitará el acceso en consecuencia.*
 - Pertinencia: Los datos personales deben ser pertinentes para el tratamiento en cuestión, y el responsable del tratamiento deberá poder acreditar dicha pertinencia.*
 - Necesidad: Cada categoría de datos personales será necesaria para los fines especificados y solo deberá ser objeto de tratamiento si no es posible cumplir la finalidad por otros medios.*
 - Agregación: Deberán utilizarse datos agregados cuando sea posible.*
 - Seudonimización: Se deberán seudonimizar los datos personales en cuanto ya no sea necesario tener datos personales identificables directamente, y se conservarán las claves de identificación por separado.*
 - Anonimización y supresión: Cuando los datos personales no sean o hayan dejado de ser necesarios para el fin previsto, serán anonimizados o suprimidos.*
 - Flujo de datos: El flujo de datos deberá ser lo suficientemente eficiente como para no crear más copias de las necesarias.*
 - «Estado de la técnica»: El responsable del tratamiento debe aplicar tecnologías actualizadas y adecuadas para evitar y minimizar el uso de datos.”*

A partir de l'anàlisi d'aquests elements, la pretensió d'habilitar l'accés directe al personal valorador a l'aplicatiu de l'Agència de l'Habitatge no sembla el mecanisme més adient des del punt de vista del principi de minimització de dades.

D'entrada, perquè encara que es despregui de la consulta que es pretén limitar l'accés a la informació únicament al personal valorador de l'Administració tributària i que l'accés es produirà en casos puntuals, especialment en els tràmits d'audiència, resolució de recursos o d'al·legacions del contribuent (element de limitació d'accés), no sembla justificat que es posi

al seu abast i amb caràcter previ, de manera generalitzada, tota la informació de què disposa l'Agència de l'Habitatge amb l'únic propòsit d'accedir solament en casos puntuals.

Posar a l'abast de l'Administració tributària de tots els informes d'ITE i cèdules d'habitabilitat que disposa l'Agència de l'Habitatge també comportaria comunicar informació relacionada amb altres casos que podrien no estar relacionats amb incompliments tributaris.

De fet, la mateixa exposició de motius de l'RGPD exclou aquesta possibilitat, precisament en relació amb l'accés a la informació per part de les autoritats fiscals. En aquest sentit, el considerant 31 de l'RGPD estableix el següent:

*“(31) **Las autoridades públicas a las que se comunican datos personales en virtud de una obligación legal para el ejercicio de su misión oficial, como las autoridades fiscales y aduaneras, las unidades de investigación financiera, las autoridades administrativas independientes o los organismos de supervisión de los mercados financieros encargados de la reglamentación y supervisión de los mercados de valores, no deben considerarse destinatarios de datos si reciben datos personales que son necesarios para llevar a cabo una investigación concreta de interés general, de conformidad con el Derecho de la Unión o de los Estados miembros. Las solicitudes de comunicación de las autoridades públicas siempre deben presentarse por escrito, de forma motivada y con carácter ocasional, y no deben referirse a la totalidad de un fichero ni dar lugar a la interconexión de varios ficheros. El tratamiento de datos personales por dichas autoridades públicas debe ser conforme con la normativa en materia de protección de datos que sea de aplicación en función de la finalidad del tratamiento.**”*

Per aquests motius, no sembla que l'accés directe per part del personal valorador a l'aplicatiu de l'Agència de l'Habitatge sigui el mecanisme més adient des de la perspectiva del principi de minimització de dades i s'hagi de considerar més adient el mecanisme d'accés alternatiu que proposa la consulta, consistent en crear un procediment per sol·licitar a l'Agència de l'Habitatge, en cada cas concret, els informes complets en format PDF, com ara la creació d'una bústia de correu específica on adreçar les sol·licituds.

VII

Es desprèn de la consulta que les dades també es tractaran amb la finalitat de millorar les prediccions i estudis de mercat anuals que elabora l'Administració tributària i complementar la informació ja disponible en el sistema d'informació sobre el mercat immobiliari a Catalunya (OMIC).

D'acord amb el que ha estat analitzat més amunt, l'RGPD disposa que tot tractament de dades personals s'ha de fonamentar en alguna de les bases jurídiques establertes a l'article 6.1 de l'RGPD, entre les quals l'apartat e), al qual ja ens hem referit, fa referència als casos en els quals el tractament *“es necesario para el cumplimiento de una misión realizada en interés público o en el ejercicio de poderes públicos conferidos al responsable del tratamiento”*.

En relació amb aquesta qüestió, cal tenir en compte la disposició addicional de la Llei 17/2017, de l'1 d'agost, del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat, la qual preveu el següent:

“Subministrament d'informació i dades entre els òrgans i entitats que integren l'Administració tributària de Catalunya

1. L'Agència Tributària de Catalunya i els òrgans dels departaments de l'Administració de la Generalitat i les entitats del seu sector públic que d'acord amb la legislació aplicable exerceixen funcions de gestió, liquidació i recaptació de tributs han de subministrar dades o informació rellevant als òrgans i les entitats que integren l'Administració tributària següents amb les finalitats que s'especifiquen:

a) A l'òrgan competent en matèria de tributs amb la finalitat d'analitzar i dissenyar la política tributària, elaborar la normativa tributària general i de les figures tributàries pròpies i dels tributs cedits, en el marc de les competències de la Generalitat.

b) A l'Institut de Recerca Fiscal i Estudis Tributaris de Catalunya amb la finalitat d'elaborar estudis de recerca en matèria d'hisenda pública, dret tributari i gestió dels sistemes fiscals en matèria fiscal i tributària.

2. Els òrgans i entitats a què fa referència l'apartat 1 també han de subministrar dades o informació a l'entitat de l'Administració de la Generalitat que tingui atribuïda l'avaluació de polítiques públiques quan, amb la finalitat d'elaborar estudis d'avaluació d'impacte dels impostos propis i cedits, actui per encàrrec de l'òrgan competent en matèria d'hisenda.

3. La informació i les dades que cal subministrar han d'ésser les proporcionals, necessàries i imprescindibles per al compliment de les finalitats esmentades.

4. La comunicació de la informació s'ha de fer de manera anonimitzada, sempre que sigui possible o, si la finalitat perseguida ho requereix, pseudonimitzada, de manera que no permeti la identificació de les persones afectades per terceres persones diferents a l'entitat cedent.

5. S'han d'aplicar mecanismes d'encryptació de la informació durant la comunicació i, sempre que sigui possible, en la resta de les operacions del tractament. Un cop finalitzat l'estudi, l'elaboració de la normativa o l'anàlisi i el disseny de la política tributària, s'ha de destruir la informació personal, llevat que s'anonimitzi.”

Sembla clar que la informació de la qual disposa l'Agència d'Habitatge, a partir de la seva anàlisi, pot servir per analitzar i dissenyar la política tributària i, si escau, elaborar la normativa tributària general i de les figures tributàries pròpies i dels tributs cedits, en els termes a què es refereix la disposició addicional del Codi tributari de Catalunya.

Ara bé, des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades, és rellevant que ens centrem en les previsions dels apartats 3 a 5 de la disposició addicional del Codi Tributari de Catalunya.

Encara que l'Agència de l'Habitatge pugui estar obligada a facilitar a l'administració tributària la informació rellevant amb la finalitat d'analitzar i dissenyar la política tributària, elaborar la

normativa tributària general i de les figures tributàries pròpies i dels tributs cedits, en el marc de les competències de la Generalitat, d'acord amb la disposició addicional esmentada, aquesta normativa exigeix, en primer lloc, que la informació i les dades han de ser les proporcionals, necessàries i imprescindibles per al compliment de les finalitats esmentades (apartat 3). És a dir, cal respectar el principi de minimització.

Però, a més, la disposició addicional estableix que la informació que s'ha de comunicar ha de ser anònima sempre que sigui possible, o bé seudonimitzada si la finalitat perseguida ho requereix, de manera que no permeti la identificació de les persones afectades per terceres persones diferents de l'entitat cedent (apartat 4).

Cal tenir en compte, sobre la base dels articles 2.1 i 4.1 de l'RGPD als quals hem fet referència a l'inici d'aquest dictamen, i en relació amb el que estableix el considerant 26 de l'RGPD, que *“los principios de protección de datos no deben aplicarse a la información anónima, es decir información que no guarda relación con una persona física identificada o identificable, ni a los datos convertidos en anónimos de forma que el interesado no sea identificable, o deje de serlo. En consecuencia, el presente Reglamento no afecta al tratamiento de dicha información anónima, inclusive con fines estadísticos o de investigación.”*

En conseqüència, en els casos en què la informació que es comuniqui sigui anònima, les disposicions de la normativa de protecció de dades no són d'aplicació.

Diferent serà si les dades comunicades estan pseudonimitzades. L'article 4.5 de l'RGPD defineix la seudonimització com el tractament de dades personals de manera que ja no es puguin atribuir a un interessat sense utilitzar informació addicional, sempre que aquesta informació consti per separat i estigui subjecta a mesures tècniques i organitzatives destinades a garantir que les dades personals no s'atribueixen a una persona física identificada o identificable.

En aquest cas cal tenir en compte que el considerant 26 de l'RGPD estableix que les dades personals pseudonimitzades, que es podrien atribuir a una persona física utilitzant informació addicional, s'han de considerar informació sobre una persona física identificable.

En conseqüència, els principis i obligacions derivats de la normativa de protecció de dades són d'aplicació a les dades pseudonimitzades.

VIII

Per acabar, l'Administració tributària consulta si, en el cas que la comunicació de dades s'ajusti a la normativa sobre protecció de dades, l'Agència de l'Habitatge hauria d'informar sobre aquesta comunicació a les persones afectades.

Abans d'analitzar aquesta qüestió, cal fer incís en el fet que la conclusió a què s'ha arribat en aquest dictamen, en relació amb la consulta plantejada, és que la normativa de protecció de dades només habilitaria els requeriments individuals a través del mecanisme o protocol pel qual el personal validador de l'Administració tributària sol·licités els informes d'ITE i les cèdules d'habitabilitat quan aquesta informació tingui rellevància tributària en el si d'un procediment concret que es tramiti.

Cal tenir en compte que tant l'article 13 de l'RGPD, relatiu a la informació que cal facilitar quan les dades personals s'obtenen de l'interessat, com l'article 14 de l'RGPD, quan les dades personals no s'han obtingut de l'interessat, estableixen que entre la informació que s'ha de facilitar constin, si escau, les dades dels destinataris o les categories de destinataris de les dades personals (apartat 1.e de l'RGPD en ambdós casos)

Des del punt de vista de la consulta plantejada, és a dir, si l'Agència de l'Habitatge ha d'informar a les persones afectades sobre la comunicació a l'Administració tributària, s'ha de dir que no hi ha d'obligació d'incloure en aquest apartat de la clàusula informativa aquelles cessions eventuais de dades que no depenen de la voluntat del responsable del tractament (Agència d'Habitatge) sinó que deriven d'obligacions imposades per la normativa vigent i que només entraran en joc en el cas que es requereixi la informació per part de l'Administració tributària. Això sens perjudici que a efectes de millorar la transparència pugui ser positiu incloure una menció a aquesta possibilitat.

Per altra banda, pel que fa a l'Administració tributària s'ha de tenir en compte que l'article 14 RGPD preveu també l'obligació d'informar les persones afectades, quan es recullen dades que no han facilitat elles mateixes, sinó que s'obtenen de terceres persones (en aquest cas l'Agència d'Habitatge). No obstant això, cal tenir en compte que l'article 14.5 de l'RGPD estableix, entre altres, que no cal informar a les persones afectades quan l'obtenció o la comunicació està expressament establerta pel dret de la Unió o dels estats membres al qual està subjecte el responsable del tractament i que estableix mesures adequades per protegir els interessos legítims de l'interessat (apartat c).

D'acord amb les consideracions fetes en aquests fonaments jurídics en relació amb la consulta plantejada, es fan les següents,

Conclusió

A la vista de la informació que es disposa en emetre aquest dictamen, la normativa de protecció de dades personals en relació amb la legislació tributària habilitària, amb la finalitat de gestió tributària, la comunicació de dades amb transcendència tributària per part de l'Agència de l'Habitatge a l'Administració tributària a partir de requeriments en relació amb una persona o conjunt de persones concretes. En canvi, a manca d'una disposició general que ho estableixi, no s'adequaria a la normativa de protecció de dades el subministrament periòdic d'aquesta informació.

Es considera adequat al principi de minimització, crear un procediment per sol·licitar a l'Agència de l'Habitatge, en cada cas concret la informació, com ara la creació d'una bústia de correu específica on adreçar les sol·licituds. En canvi, no s'adequaria a aquest principi la connexió directa amb el sistema d'informació de l'Agència d'Habitatge.

Quant a la comunicació de dades amb finalitat de millorar les prediccions i estudis de mercat anuals que elabora l'Administració tributària, i de complementar el sistema d'informació sobre el mercat immobiliari a Catalunya (OMIC), caldrà estar a les previsions de la disposició addicional del Codi tributari de Catalunya, d'acord amb els criteris que s'han exposat.

Finalment, en els casos en què la normativa de protecció habilita la comunicació de les dades d'acord amb els termes que s'han exposat, l'Agència de l'Habitatge no ha d'informar a les persones afectades per la comunicació a l'Administració tributària..

Barcelona, 9 de gener de 2023